

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 4. 2017, č. j. 20 A 3/2017 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokátky Mgr. et Mgr. Simony Pavlicové **se u r č u j e** částkou 10 200 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 22. 7. 2016, č. j. KRPT-753-54/ČJ-2016-070022 (dále též „správní orgán I. stupně“) bylo žalobci podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2017, č. j. CPR-20516-2/ČJ-2016-930310-V237, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Soud neshledal důvodnou námitku poukazující na nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Podobně jako správní orgány vyšel soud z toho, že žalobce byl opakovaně shledán vinným ze spáchání trestných činů, přičemž i po posledním propuštění z vězení porušoval předpisy České republiky. Při silniční kontrole provedené Policií ČR dne 2. 1. 2016 bylo zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem omamných a psychotropních látek, a dále bylo zjištěno, že se na území České republiky zdržuje nelegálně. Krajský soud rovněž nepřisvědčil námitce poukazující na nepřiměřenou délku uloženého správního vyhoštění. Dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možno cizince vyhostit až na pět let, žalobci tedy byla uložena doba vyhoštění v dolní polovině možného rozpětí. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[5] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[6] Podle stěžovatele žalovaná porušila stěžovatelovo právo na rodinný život ve smyslu Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Listiny základních práv a svobod. Podle stěžovatele musí správní orgán při posuzování zásahu do soukromého a rodinného života vycházet z konkrétních okolností věci. Žalovaná se však vůbec nezabývala stěžovatelovým rodinným a osobním životem. Nebezpečnost stěžovatele nelze dovozovat z jeho minulé trestné činnosti, navíc za situace, kdy se stěžovatel již napravil. Stěžovatel dále v kasační stížnosti poukázal na čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), jakož i na to, že nebyly splněny podmínky pro zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál.

V.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti primárně vytýkal žalované, že se nikterak nezabývala zásahem vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Tato námitka není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Úner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70, jakož i odbornou literaturu, např. Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní; je nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé.

[12] Z rozhodnutí žalované vyplývá, že ta se rodinným a soukromým životem stěžovatele v intencích výše uvedeného zabývala. Mj. převzala skutková zjištění správního orgánu I. stupně, který zjistil, že stěžovatel byl v minulosti čtyřikrát pravomocně odsouzen (třikrát se jednalo o násilnou trestnou činnost, v posledním případě pak o zvláště závažnou a úmyslnou trestnou činnost), přičemž v porušování právních předpisů pokračoval i po propuštění z vězení (řídil motorová vozidla pod vlivem omamných a psychotropních látek, pobýval nelegálně na území České republiky), a dále je rozvedla. Mj. uvedla, že „*velmi závažných jednání se cizinec na území ČR dopouštěl opakovaně a velkou část svého pobytu v ČR tak strávil ve výkonu trestu odnětí svobody. Ani cestou zlehčování svých předchozích protiprávních jednání se proto nyní cizinec nemůže úspěšně dovolávat ochrany rodinného života, když právní řád hostitelské země dlouhodobě znevažuje svými činy, při kterých jakkoli nerespektuje práva druhých. Navíc je právě z tohoto pojetí zřejmé, že protiprávní jednání se pro cizince stala normou, když je nepovažuje za závažná (...). Cizinec se nemůže dovolávat ani*

nezbytnosti péče o svou manželku, která je z důvodu schizofrenie v invalidním důchodu, neboť v případě správního vyhoštění jde o mnohem menší zásah a násobně kratší odloučení než byla doba výkonu trestu odnětí svobody, který byl cizinci právě pro jeho činy uložen. (...) S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nezákonné ani za trest pro manželku či dceru cizince, neboť jeho důsledek spočívající i v zásahu do soukromého a rodinného života cizince v daném případě zcela koresponduje s četností i závažností protiprávního jednání, které je cizinci vytýkáno. Takový důsledek je v daném případě zákonem předpokládán. Za daného stavu považuje ředitelství odvolací námítky cizince směřující do oblasti přiměřenosti rozhodnutí za neopodstatněné.“

[13] Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že by se žalovaná nezabývala důsledky rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele pro jeho rodinný či soukromý život. Ani Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje vytvořené rodinné a soukromé vazby stěžovatele (vč. zdravotního stavu manželky stěžovatele, jeho snahy o podporu dcery atp.), nelze však přehlédnout opakované a závažné porušování právních předpisů ze strany stěžovatele. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání trestného činu útoku na veřejného činitele a výtržnictví (trestní příkaz ze dne 19. 4. 1994) a dále ze spáchání trestného činu podvodu (za což byl i odsouzen na pět let odnětí svobody nepodmíněně – rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 3. 1998). Následně byl uznán vinným ze spáchání trestného činu výtržnictví (trestní příkaz Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 29. 12. 2005) a konečně byl uznán vinným ze spáchání trestného činu loupeže a omezování osobní svobody, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let nepodmíněně (propuštěn byl předčasně v roce 2013). Dále bylo zjištěno, že po propuštění z vězení řídil motorová vozidla pod vlivem omamných a psychotropních látek. Naposledy byl Policií ČR zastaven dne 2. 1. 2016 při řízení motorového vozidla pod vlivem amfetaminu, přičemž současně bylo zjištěno, že pobýval na území České republiky již od 20. 11. 2014 nelegálně. Právě na uvedených zjištěních (jejichž správnost stěžovatel nerozporoval ani v žalobě ani v kasační stížnosti) správní orgány postavily svá rozhodnutí. Nelze proto souhlasit ani s tím, že by správní orgány nevycházely z konkrétních okolností dané věci, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v námitkách poukazujících na vady v řízení před správními orgány. Postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy), jakož i dalším zásadám správního procesu. Věc hodnotily s přihlédnutím ke všem okolnostem dané věci, přičemž zjišťovaly i okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42). Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány respektovaly všechny procesní zásady. Ostatně stěžovatel námitky poukazující na porušení správního řádu a zákona o pobytu cizinců uplatňoval pouze v obecné rovině a ve stejném rozsahu se jimi mohl zabývat i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94).

[14] S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že by jej pobyt ve vězení napravil. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že stěžovatel i po posledním propuštění z vězení porušoval předpisy České republiky. Pokud pak i po propuštění

pokračování

z vězení porušoval právní předpisy (za což mu bylo uloženo správní vyhoštění), nelze přisvědčit ani námitce o nepřipustném dvojím trestání (spočívajícím ve vydání rozhodnutí o vyhoštění). Zákon o pobytu cizinců umožňuje vydat rozhodnutí o vyhoštění mj. tehdy, pokud cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, přičemž to může spočívat i v porušování právních předpisů České republiky (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, rozsudky téhož soudu ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 56/2012 - 66, ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013 - 35, ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Azs 191/2016 - 45, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016 - 46 atp.).

[15] Nejvyšší správní soud není rovněž názoru, že by rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele nebylo možno vydat s ohledem na znění čl. 27 směrnice 2004/38/ES. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, zásadní změnu § 119 odst. 2 cizineckého zákona přinesla novela provedená zákonem č. 161/2006 Sb. Z důvodové zprávy k tomuto zákonu (Důvodová zpráva k návrhu zákona, kterým se mění zákon o pobytu cizinců na území České republiky z 8. 9. 2005, tisk Poslanecké sněmovny Parlamentu 1107/0), vyplývá, že tato změna představovala reakci na unijní legislativu, a to v podobě transpozice směrnice 2004/38/ES. Ta nahradila směrnicí Rady 64/221/EHS a rovněž jako ona umožnila členským státům EU omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Způsob a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejména ve svém čl. 27. Z odst. 2 uvedeného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Uplatnění výhrady veřejného pořádku formou rozhodnutí o vyhoštění pak směrnice dále zvláště konkretizuje v čl. 28. Jedná se zejména o zpřesnění použití zásady přiměřenosti, když odst. 1 stanoví, že před samotným rozhodnutím o vyhoštění z důvodu veřejného pořádku je nutné vzít v úvahu skutečnosti, jakými jsou délka pobytu osoby na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu (k tomu srov. také bod 23 preambule směrnice). Čl. 28 pak u některých skupin cizinců ještě zpřísňuje kritéria, za nichž lze o vyhoštění rozhodnout, když u těchto skupin předpokládá závažnější formy možného narušení veřejného pořádku (odst. 2 a 3). Rozšířený senát v citovaném usnesení dále uvedl, že „*Soudní dvůr stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“; tedy, 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. bod 35 rozsudku ze dne 27. 10. 1977 ve věci Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999; bod 21 rozsudku ve věci Calfa; bod 66 rozsudku ve věci Orfanopoulos a Oliveri; bod 46 rozsudku ve věci Komise proti Španělsku; bod 43 rozsudku ze dne 7. 6. 2007 ve věci Komise proti Nizozemí, C 50/06, Sb. rozh., s. I-4383; bod 23 rozsudku ve věci Jipa). Tento závěr se ostatně nyní promítá i do znění čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. (...) Rozšířený senát má pak za to, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území*

ČR. Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009 - 68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“

[16] Jak již přitom bylo výše uvedeno, stěžovatel nejenže páchal závažnou trestnou činnost, ale po svém posledním propuštění z vězení opakovaně porušoval právní předpisy České republiky. Jeho chování (předcházející vydání rozhodnutí o vyhoštění) lze proto jednoznačně považovat za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti, jak to má na mysli shora označené usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu, resp. čl. 27 směrnice 2004/38/ES. Stěžovatelem uváděné skutečnosti stran jeho rodinného a soukromého života přitom nemohou převážit nad tak zásadním a dlouhodobým porušováním právního řádu České republiky. Z tohoto důvodu by na výsledku řízení o žalobě nemohlo nic změnit ani přiznání statutu osob zúčastněných na řízení rodinným příslušníkům stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 2 Azs 343/2016 - 44). Ostatně krajský soud se v rozsudku zabýval i vyjádřením rodinných příslušníků stěžovatele a správně shledal, že jimi uváděné důvody (kterými podporovali tvrzení stěžovatele) nemohou převážit nad shora popsaným porušováním právních předpisů ze strany stěžovatele, s čímž se ztotožňuje i zdejší soud. Nutno dodat, že rodinní příslušníci stěžovatele ve správním řízení relevantně nezpochybňovali, že se stěžovatel dopouštěl shora popsané protiprávní činnosti, přičemž právě na tomto faktu postavily správní orgány nutnost vyhoštění stěžovatele, resp. zdůvodňovaly tím převážení zájmu na vyhoštění stěžovatele nad jeho rodinnými a soukromými vazbami. S ohledem na opakované porušování právních předpisů, nelegálnost pobytu stěžovatele na území České republiky atp., musela i rodina stěžovatele počítat s jeho příp. vyhoštěním, resp. s tím spojenými negativními důsledky, včetně komplikací organizační a ekonomické povahy. Rodina stěžovatele jej ostatně může následovat do jeho domovské země, popř. může stěžovatel svou rodinu (např. finančně) podporovat ze své domovské země. Jak nadto správně uvedl krajský soud, pokud rodina stěžovatele překonala již předcházející několikaleté odloučení (kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody), lze předpokládat, že je schopna překonat i daleko kratší dobu, na kterou byl vyhoštěn. K tomu srov. i rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013 - 35, dle kterého „*Fakt, že rodina stěžovatele již dříve dočasné odloučení překonala, jistě implikuje předpoklad, že tomu tak bude i nyní. Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití (rozhodnou-li se manželka a dcera stěžovatele nenásledovat), z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný.*“ V nyní posuzované věci se přitom jednalo o podstatně závažnější a četnější porušování právních předpisů, než tomu bylo v citovaném rozsudku, ve kterém zdejší soud rovněž neshledal, že by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do rodinného života.

[17] Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti brojil proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, konstatuje zdejší soud, že zákonností uvedeného rozhodnutí se zabýval Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 18. 8. 2016, č. j. 22 A 162/2014 - 36, a následně zdejší soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016 - 46. V označeném rozsudku se přitom Nejvyšší správní soud zabýval i otázkou porušení veřejného pořádku ze strany stěžovatele a mj. uvedl, že „*Závažnost, četnost a forma protiprávního jednání stěžovatele představuje natolik intenzivní narušení veřejného pořádku, že následné zrušení povolení k trvalému pobytu jako reakce na jeho chování je přiměřené vůči*

pokračování

soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Klíčové je, že stěžovatel byl v minulosti čtyřikrát pravomocně odsouzen, přičemž třikrát se jednalo o násilnou trestnou činnost, v posledním případě pak o zvlášť závažnou a úmyslnou trestnou činnost, za kterou mu byl v roce 2006 uložen trest odnětí svobody v délce trvání osmi let. Úvahy správních orgánů i krajského soudu o nedostatečném výchovném efektu sankce za spáchané trestné činy jsou zcela namístě. Tato skutečnost naopak poukazuje na nedostatečný respekt stěžovatele vůči právnímu řádu a pravidlům fungování společnosti. Naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu si způsobil stěžovatel sám svým protiprávním jednáním. (...) Na druhé straně pomyslných vah stojí skutečnost, že stěžovatel má na území České republiky invalidní manželku a tři děti, z toho nejmladší dcera není ještě zletilá. Je zde tedy jistě určitá vzájemná vázanost mezi rodinou a stěžovatelem. Avšak v době výkonu trestu odnětí svobody stěžovatele byla rodina odkázána sama na sebe. Syn a starší dcera jsou již zletilí a mladší dceři je 16 let, nejde tedy o malé nesoběstačné dítě. Dle tvrzení stěžovatele pobírá manželka invalidní důchod a od 1. 9. 2016 je zaměstnána. Námitky, že je rodina finančně i jinak závislá na stěžovateli, tak nemohou být důvodné. Je pravdou, že dojde k omezení rodinného života, nicméně nikoli k jeho znemožnění. Právní řád poskytuje určité možnosti, jak by mohl stěžovatel rodinu navštěvovat, resp. nikdo rodině nebrání, aby svůj rodinný život realizovala v zemi původu. Pokud chtěl stěžovatel žít rodinný život v České republice, měl tak činit namísto páčání závažné trestné činnosti (...) Zájem společnosti jistě není na přítomnosti osob, které opakovaně páchají násilnou trestnou činnost, v posledním případě pak úmyslnou zvlášť závažnou kriminalitu, a z celkové délky pobytu na území České republiky stráví značnou část ve výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgány hodnotily jednání stěžovatele, pro která byl pravomocně odsouzen, přičemž zohlednily především jejich celkové množství, četnost spáchání, formu zavinění a v případě posledního trestného činu rovněž způsob jeho provedení, jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Krajský soud se zcela legitimně ztotožnil se závěry žalované.“

[18] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že si plně uvědomuje důsledky žalobou napadeného rozhodnutí pro stěžovatele. S ohledem na výše uvedené však není názoru, že správní orgány pochybily, pokud dospěly k závěru o nutnosti vyhoštění stěžovatele. Přístup zastávaný stěžovatelem by vedl k tomu, že by vyhoštění cizince páchajícího jakoukoliv nelegální činnost nebylo možné, pokud by si na území České republiky vytvořil rodinné či soukromé vazby. Hrozba vyhoštění by tak ztratila reálný význam. V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, a dále usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Stejný postoj v minulosti zaujal rovněž Evropský soud pro lidská práva např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či v rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10. Nelze přehlédnout rovněž to, že stěžovatel rodinné a soukromé vazby prohluboval za současného intenzivního porušení právních předpisů České republiky. Musel tedy předpokládat hrozbu zásahu do jeho soukromého a rodinného života (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, jakož i rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99, ze dne 24. 11. 1998, ve věci *Biraga a ostatní proti*

Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). Soukromý a rodinný život cizinců je podle těchto a dalších rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva sice významným kritériem, může však nad ním v konkrétních případech převážet závažnost protiprávního jednání cizince na území hostitelského státu nebo ohrožení veřejného pořádku s jeho pobytem spojené (srov. mimo výše citované judikatury dále např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva dne 4. 12. 2012, ve věci *Butt proti Norsku*, stížnost č. 47017/09, nebo ze dne 19. 1. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94).

[19] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na nedávný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 4. 2015, ve věci *Khan proti Německu*, stížnost č. 38030/12. V tomto případě soud sice uvedl, že vyhoštění cizinky do země jejího původu představuje závažný zásah do jejího soukromého života, a navíc konstatoval, že vzhledem ke konkrétním okolnostem pro ni bude velmi obtížné znovu se zařadit do společnosti v zemi jejího původu, nad těmito okolnostmi však převáží míra ohrožení, kterou představuje její pobyt na území hostitelského státu pro veřejnou bezpečnost. K závěru, že rozhodnutím o vyhoštění nedošlo k zásahu do základních práv, dospěl Evropský soud pro lidská práva i přes skutečnost, že dotyčná osoba žila na území Německa po více než polovinu svého života a má zde rodinné vazby, a rovněž přes skutečnost, že dotyčná osoba trpěla závažným psychickým onemocněním. K závěru, že za konkrétních okolností nad právem na soukromý a rodinný život převáží závažnost provinění cizince a ohrožení, které jeho pobyt na území hostitelského státu představuje, Evropský soud pro lidská práva dospěl rovněž např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2006, ve věci *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, nebo v rozhodnutí ze dne 7. 6. 2011 ve věci *Anam proti Spojenému Království*, stížnost č. 21783/08 (v obou případech se jednalo o cizince, kteří během pobytu na území hostitelského státu páchali trestnou činnost). Jeho postoj v obdobných případech lze tedy považovat za konstantní.

[20] Z výše uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvodnou námitku, že došlo k porušení práva na rodinný život ve smyslu Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Listiny základních práv a svobod, resp. že by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Závažnost, četnost a forma protiprávního jednání stěžovatele na území České republiky představuje natolik intenzivní narušení veřejného pořádku, že jeho vyhoštění nelze považovat za nepřiměřené. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí správních orgánů či soudu zrušit. Jejich rozhodnutí mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu a jejich závěry zdejší soud plně přebírá.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

pokračování

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[24] Stěžovateli byla v řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně (advokátka) podle § 35 odst. 8 s. ř. s. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za tři úkony právní služby (první porada včetně převzetí a přípravy zastoupení, další porada přesahující jednu hodinu a kasační stížnost – § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále též „advokátní tarif“), každý v hodnotě 3 100 Kč (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu). K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanovené zástupkyně činí 10 200 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu